

Se olli mollemile armas. Maria wisid said sest aiast hopis teiseks. Sest ta olli enne ni halp, tuim ja tigge olnud, et praua olli tedda jo tahtnud ärra sata. Agga nüüd hakkasid lapsed tedda armastama, sest ta olli tassane ja nende wasto armolinne. Iggakord, kui wanna kurri ello kippus woimust wõtma, — oh siis olli woitlemist palwes Issanda pole, et Issand wöttaks omma waimo läkkitada kurja ärrawoita.

Praua näggi warsti, et ta teiseks innimeseks olli sanud, et ta kül ei teadnud, kuidas ehk kust se olli tulnud, agga ta olli sega rahhul.

Monne aasta pärrast sai Maria issa käest kirja, et ta teisest jallast ilma jänud, jo et ta warsti senna liinna tahhab tulla (kus Maria olli). — Siis räkis Maria omma sakstele, et ta tahhab ärramiinna, piisofesse toa ürida ja omma issaga seltsis ellada. Praua ei tahtnud koggoniste Mariat ärra laska, sest ta olli omma hea ja armsa wiside läbbi keige maia rahwa melest armsaks sanud, agga ei

tahtnud tedda ka keelda issa pärrast. Praua andis temmale monda maia-riista ja tarwidust, kui ta omma üri maiasse läks.

Kui issa tulli, sai ta üllewägga rõõmsaks, et tüttar ni hästi temma tullemisse wasto olli walmistanud, — ja kui ta weel kulis, et tüttar omma sakste jures, kelle jures ta tännini olnud, hästi õmblema õppinud, ja et ta nüüd õmblusega ello üllespiddamist tahhab tenida, ja ikka temma jure tahhab jada temmale seltsiks, siis sai ta weel koggoni rõõmsaks.

Kui issa omma wärsimussel olli puhkannud, tõi Maria piibli kappist wälja, panni laua peäle, ütles: „Wata, meil on ka weel üks kolmas, — oh kui kallis seltsimees se on! kui mitto korda on ta mind kurja tee peält taggasi winud! kui mitto korda kurwastusses rõmustanud ja kinnitanud!“

Issa: Sa tahhad mind õiete õnnelikkus tehha! kui ma kord surmaga woitlemas olin, siis ma mõtlestin issegi selle peäle, et ma olleks piddand omma hinge eest ennam